

POSTANOWIENIE

15 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 15 lipca 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi F. prostej spółki akcyjnej w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 grudnia 2021 r., IV C 1125/17,
wydanego w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w W.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o zapłatę,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od F. prostej spółki akcyjnej w W. na rzecz
Wspólnoty Mieszkaniowej [...] w Warszawie 2700 złotych zwrotu
kosztów postępowania wywołanego skargą z odsetkami
ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

(E.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w całości wyrok zaoczny z 11 stycznia 2012 r. wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa, którym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki 58 700 złotych z odsetkami za opóźnienie oraz oddalił powództwo

w pozostałym zakresie (tj. w części, w jakiej dokonano jego rozszerzenia po wydaniu wyroku zaocznego).

Pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Postanowieniem z 29 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu oraz odrzucił apelację. Zażalenie pozwanej na postanowienie z 29 listopada 2022 r. zostało oddalone.

Skarżąca (jako następca prawny pozwanej) wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 21 grudnia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości. Jako podstawę prawną wskazała art. 424¹ § 1 k.p.c., podkreślając, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła m.in. o jej odrzucenie oraz o zasądzenie od skarżącej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wnosi się od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Jednak w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela oraz jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, chyba że możliwa jest zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe, a gdy skargę wniesiono od prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, należy jeszcze wykazać, że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Następca prawny pozwanej skarży wyrok Sądu Okręgowego utrzymujący w całości wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy oraz oddalający powództwo w pozostałym zakresie. Na tym tle należy wskazać, że rozpoznając sprzeciw od wyroku zaocznego, sąd rozpoznaje sprawę ponownie jako sąd pierwszej instancji, a wyrok wydany po ponownym rozpoznaniu sprawy wskutek wniesienia sprzeciwu podlega zaskarżeniu na zasadach ogólnych w drodze apelacji (zob. K. Weitz [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. II, *Postępowanie rozpoznawcze. Komentarz*, red. T. Ereciński, Warszawa 2016, teza 15 do art. 347; A. Jakubecki [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. I, *Komentarz. Artykuły 1-366*, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, tezy 1 i 13 do art. 347).

Rozpoznając sprzeciw pozwanej, Sąd Okręgowy orzekał jako sąd pierwszej instancji. Podobnie jako sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Mając to na względzie, zgodnie z wymaganiem formalnym z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżąca powinna wykazać, że zachodzi wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., a niezgodność z prawem orzeczenia Sądu pierwszej instancji wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Skarżąca tego nie uczyniła. Zresztą zwrócić należy uwagę, że od wyroku Sądu Okręgowego wniesiono środek zaskarżenia. Apelacja została jednak odrzucona. Podkreślić przy tym trzeba, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może być instrumentalnie wykorzystywana do kwestionowania rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, w sytuacjach gdy strona bezskutecznie starała się wnieść od niego środek zaskarżenia.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 i 4 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[a.ł]